

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πραξ. ιγ, 6-12

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ – ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2018

ΕΤΟΣ ΛΘ΄

ΑΡ.451 - 452

ΣΥΝΑΞΙΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

Απόστολος: Πράξ. ιθ' 1-8

Ευαγγέλιο: Ιωάν. α' 29-34

7 Ιανουαρίου 2018

Ο Τίμιος Πρόδρομος είναι το πρόσωπο εκείνο, το οποίο εγκωμίασε ο Χριστός περισσότερο από κάθε άλλον άνθρωπο. “Μείζων εν γεννητοίς γυναικών προφήτης Ιωάννου του Βαπτιστού ουδείς εστι” (Λουκ. ζ' 28). Είναι ο μεγαλύτερος των Προφητών, όχι ως προς την ηλικία, αφού έζησε μόνον τριάντα χρόνια, αλλά ως προς τη χάρη και τη δόξα, γιατί αξιώθηκε όχι μόνο να ιδεί, αλλά και να βαπτίσει “τον κηρυττόμενον” Μεσσία. Στη συνέχεια όμως ο Χριστός τόνισε ότι ο μικρότερος στη Βασιλεία των Ουρανών είναι μεγαλύτερος από τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο. Και το είπε αυτό, σύμφωνα με την ερμηνεία του ιερού Χρυσοστόμου, για να μην παρασυρθούν οι όχλοι από την υπερβολή των επαίνων και θεωρήσουν τον Ιωάννη ανώτερο από τον Θεάνθρωπο Χριστό. Αλλά και σύμφωνα με μια άλλη ερμηνεία, του εκκλησιαστικού Συγγραφέως του 4ου μ.Χ. αιώνας Διδύμου του Τυφλού, ο μικρότερος από τους Αγίους Αποστόλους, ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, είναι μεγαλύτερος του Προδρόμου, αφού οι Απόστολοι είναι ανώτεροι από τους Προφήτας.

Είναι γέννημα στείρας γυναικός και καρπός προσευχής. Από έμβρυο έξι μηνών στη μήτρα της Ελισάβετ έλαβε την χάρη του Αγίου Πνεύματος και σκίρτησε όταν η Παναγία συνάντησε τη μητέρα του και με το στόμα της προφήτευσε και ονόμασε τη Μαρία Μητέρα του Θεού. Το όνομα Ιωάννης, που έλαβε, ήταν και αυτό δώρο του Θεού, όπως και ο ίδιος.

Η ασκητική του ζωή σκανδάλισε πολλούς από τους συγχρόνους του, που δεν μπορούσαν να αντιληφθούν τον αγγελικό τρόπο της ζωής του, και τον κατηγορούσαν ότι είναι δαιμονισμένος. Βέβαια, το γεγονός αυτό, δηλαδή το να κατηγορούν οι άνθρωποι κάποιον συνάνθρωπό τους, επειδή θέλει να ζήσει όχι όπως εκείνοι, αλλά με διαφορετικό τρόπο, συνέβαινε και σε άλλες εποχές, όπως συμβαίνει και στις ημέρες μας, αφού και σήμερα υπάρχουν πολλοί που κατηγορούν αυτό που δεν μπορούν να καταλάβουν με τη δική τους λογική. Εκτός όμως από το καταλαβαίνω υπάρχει και το αισθάνομαι. Δηλαδή, πέρα από τη λογική υπάρχει και η καρδιά, που όταν μεθά από το δυνατό κρασί της άκτιστης χάρης του Αγίου Πνεύματος, απαρνείται όλες τις ψευτοχαρές της εφήμερης αυτής ζωής. Αυτή τη μέθη οι άγιοι Πατέρες την ονομάζουν νηφάλια. Όταν κάποιος γευτεί την αγάπη του Θεού, τότε περιφρονεί όλες τις άλλες αγάπες, προς τα υλικά πράγματα εννοείται, γιατί τις βρίσκει ψεύτικες.

Ο Τίμιος Πρόδρομος προετοίμασε τους ανθρώπους να δεχθούν τον Χριστό. Το κήρυγμά του ήταν κήρυγμα μετανοίας. Ο λόγος του ήταν γεμάτος ανδρεία και δύναμη. Δεν δείλιασε και δεν δίστασε να τα βάλει με το κατεστημένο της εποχής του. Ήλεγξε την παρανομία του βασιλιά Ηρώδη. Αλλά και τους Φαρισαίους, που καταδυνάστευαν τον λαό φορτώνοντάς τον φορτία βαριά και δυσβάστακτα, τους αποκάλεσε φίδια και γεννήματα εχιδνών.

Προπορεύθηκε του Χριστού και στον άδη και μάλιστα με χαρά, όπως ψάλλουμε στο Απολυτικό του, για να κηρύξει στους απ' αιώνας θανόντας “Θεόν φανερωθέντα εν σαρκί”.

Στη συνέχεια, θα τονίσουμε τρία σημεία, λαμβάνοντας αφορμή από τα γεγονότα της ζωής του, αλλά και από τον βίο και την πολιτεία του.

Πρώτον, ότι κατηγορήθηκε ως δαιμονισμένος γιατί η ζωή του, που την είχε αφιερώσει στον Θεό, ήταν διαφορετική από εκείνη των πολλών. Δεν έμενε στην πόλη, αλλά έφυγε στην έρημο, όπου ζούσε ασκητικά. Δεν έτρωγε φαγητό, αλλά τρεφόταν με ακρίδες, δηλαδή με τις τρυφερές άκρες των φυτών, και με μέλι άγριο. Και σήμερα, δυστυχώς, υπάρχει από πολλούς η ίδια αντιμετώπιση, όταν αποφασίσει κάποιος, και ιδίως νέος και μορφωμένος, να αφιερωθεί στον Χριστό και στην Εκκλησία Του ως Ιερέας ή ως Μοναχός. Και αν δεν τον αποκαλούν δαιμονισμένο, σίγουρα λένε ότι κάτι έπαθε στο μυαλό. Στις περισσότερες περιπτώσεις οι άνθρωποι που αντιτίθενται και προκαλούν πλείστα όσα εμπόδια και δυσκολίες, δεν είναι άθεοι ή άσχετοι με την Εκκλησία, αλλά αντίθετα εκκλησιάζονται και μάλιστα τιμούν τους Αγίους, που ακολούθησαν τον ίδιο δρόμο. Αυτό αν δεν είναι παραλογισμός τότε τι είναι;

Δεύτερον. Αν ήλεγξε την παρανομία του Ηρώδη και την υποκρισία των Φαρισαίων, το έκανε από αγάπη και όχι από εμπάθεια, αφού ήταν απαθής και “πλήρης Πνεύματος Αγίου”. Σκοπός του δεν ήταν η διαπόμπευσή τους, αλλά η διόρθωση και η θεραπεία τους.

Σήμερα υπάρχει η νοοτροπία να δικαιολογούμε τα λάθη μας και τα πάθη μας στηρίζοντάς τα αγιογραφικά και αγιολογικά, δηλαδή φέροντας παραδείγματα από την Αγία Γραφή και από τη ζωή των Αγίων. Έτσι, πολλοί βρίζουν, συκοφαντούν και σπιλώνουν υπολήψεις τάχα για τη δόξα του Θεού. Οι Άγιοι, όταν αναγκάζονταν να ελέγξουν, το έκαναν με πόνο, αγάπη και πολλή προσευχή για τα συγκεκριμένα πρόσωπα και αφού είχαν εξαντλήσει κάθε άλλο μέσο.

Τρίτον. Τα γεγονότα της ζωής του, ο Τίμιος Πρόδρομος, ευχάριστα και οδυνηρά, τα θεωρούσε ότι προέρχονται κατ’ ευθείαν από τον Θεό, αφού χωρίς τη θέλησή Του τίποτα δεν μπορεί να συμβεί. Και πράγματι, όχι μόνον η γέννηση και τα άλλα περιστατικά της ζωής του έγιναν επειδή το θέλησε ο Θεός, αλλά και αυτός ο θάνατός του έγινε θεϊκή Οικονομία, για να κηρύξει και “τοίς εν άδη”.

Το ίδιο συμβαίνει και με κάθε έναν από εμάς. Ο Θεός μάς γνωρίζει πριν ακόμα γεννηθούμε, αφού αυτός είναι η αιτία της δημιουργίας μας. Μας αγαπά περισσότερο από ό,τι νομίζουμε και φροντίζει για τον καθένα μας ξεχωριστά. Τίποτε από όσα συμβαίνουν στην ζωή μας δεν είναι τυχαίο. Τις αποτυχίες, τις αναποδιές και τις πιο οδυνηρές ακόμη ασθένειες τις επιτρέπει ο Θεός από αγάπη, γιατί όταν αντιμετωπισθούν σωστά μπορούν να αποδειχθούν ως οι μεγαλύτερες ευλογίες. Πόσοι δεν μετενόησαν και έγιναν πραγματικοί άνθρωποι μετά από μια δύσκολη περιπέτεια ή μια βαριά αρρώστια;

Η εμπιστοσύνη στην αγάπη και την πρόνοια του Θεού αποτελεί το πιο σταθερό στήριγμα και στις μεγαλύτερες αναποδιές. Διώχνει τις ανασφάλειες και το άγχος και μας θέτει στη σωστή προοπτική για την ψυχραιμια και σωστή αντιμετώπιση και των πιο δύσκολων προβλημάτων.

Γεώργιος Σαββίδης

Κυριακή μετά τα Φώτα
Απόστολος: Εφεσ. δ' 7 -13
Ευαγγέλιον: Ματθ. δ' 12 – 17
14 Ιανουαρίου 2018

«Από τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρῦσσειν καὶ λέγειν. Μετανοεῖτε, ἠγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Μια μεγάλη αλλαγή. Μια πραγματική ανατροπή συμβαίνει, αγαπητοί μου αδελφοί!

Ο λαός βρίσκεται στο σκοτάδι. Σταδιακά απομακρύνθηκε από τον παράδεισο και τον δρόμο που του υπέδειξε ο Θεός, όταν τον δημιούργησε. Ωστόσο ο Πανάγαθος Θεός δεν έπαυσε, και δεν μπορούσε να παύσει, να αγαπά το πλάσμα Του και να ενδιαφέρεται γι αυτό. Αγνώμων και απερίσκεπτος όμως ο άνθρωπος λησμόνησε τον νόμο του Θεού, περιφρόνησε τη διδασκαλία των προφητών και ακολούθησε τον εύκολο δρόμο της αμαρτίας. Υπέδειξαν και δίδαξαν οι προφήτες την ανάγκη επανόρθωσης, απαλλαγής από τα δεσμά και την υποταγή στην αμαρτία. Μια νέα πορεία έπρεπε να χαραχθεί! Έπρεπε να γίνει μια ουσιαστική αλλαγή.

Ο τελευταίος των προφητών, με την τριπλή αποστολή, προφήτης πρόδρομος και βαπτιστής, ανακαλεί τον περιούσιο λαό στον δρόμο της σωτηρίας. Προπαρασκευάζει τον ερχομό του Λυτρωτή. Παιδαγωγός εις Χριστόν! Ο τελευταίος των προφητών, λοιπόν, Ιωάννης ο Πρόδρομος, βαπτιστής. Εισάγει το βάπτισμα ως λυτρωτικό από την αμαρτία. Θα έχει την ευκαιρία να παραστεί στην εμφάνιση της Αγίας Τριάδας! Απολαμβάνει το μοναδικό προνόμιο να βαπτίσει τον μόνο αναμάρτητο Ιησού, τον γιο του Θεού!

Αυτόν, τον Ιησού, τον Κύριο που γεννήθηκε ως τέλειος άνθρωπος, για να φωτίσει τον κόσμο με την παρουσία και την ανατρεπτική διδασκαλία Του. Τον Χριστό, που με την σταυρική Του θυσία θα απολυτρώσει το γένος των ανθρώπων από τη δουλεία της αμαρτίας και θα τον επαναφέρει κοντά στον Θεό.

«Ο λαός ὁ καθημενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς»

Με αυτόν τον θεόπνευστο προφητικό του λόγο, αγαπητοί μου, προλέγει και περιγράφει ο μεγαλοφωνότατος των προφητών Ησαΐας, τον ερχομό του Κυρίου. Στο σκοτάδι ζούσε ο κόσμος πριν έλθει ο Χριστός. Στο σκοτάδι της αμαρτίας, δέσμιος των αδυναμιών του. Ζει μακριά από τον νόμο του Θεού. Έχει συμπληρωθεί όμως ο χρόνος! Είναι καιρός να φωτιστεί ο κόσμος, να φανεί η αγαθότητα του Θεού και η απέραντη αγάπη Του για το δημιούργημά Του! Είναι καιρός να γίνει πραγματικότητα η υπόσχεση που έδωσε στους πρωτόπλαστους. Η σύλληψη και φυλάκιση του Ιωάννη του Πρόδρομου είναι το όριο του χρόνου! Ο Πρόδρομος έχει ολοκληρώσει το έργο και την αποστολή που του όρισε ο Θεός, κηρύσσοντας τον λόγο του Θεού και απαλλάσσοντας από τις αμαρτίες τους ερχομένους προς αυτόν και βαπτίζοντάς τους. Ετοίμασε τον δρόμο του αναμενόμενου Μεσσία. Έχει βαπτίσει τον Μεσσία, που περίμεναν οι Ισραηλίτες, αλλά δεν Τον αναγνώρισαν. Κι ακόμη Τον περιμένουν χάνοντας τη μοναδική ευκαιρία της συμμετοχής τους στο σχέδιο του Θεού, για τη σωτηρία του γένους των ανθρώπων.

Πόσες ευκαιρίες χάνουμε, αλήθεια! Εμείς όμως, αγαπητοί μου αδελφοί, ζούμε στη νέα αυτή εποχή. Ζούμε τη μεγάλη αλλαγή. Την περίοδο της χάριτος. Γνωρίζουμε και έχουμε την ευκαιρία να εκμεταλλευτούμε το δώρο της απολύτρωσης που παραχωρεί σ' όλους μας ο Κύριος. Είναι η μεγάλη, μοναδικής αξίας ευκαιρία! Η απαλλαγή από τα δεσμά της αμαρτίας, η χάρις που ενδυναμώνει την κάθε προσπάθεια μας, βρίσκεται στη διάθεση του καθενός μας, χωρίς διακρίσεις. Αρκεί να την αναζητήσουμε! Θα μας βοηθήσει να λύσουμε και αυτά τα καθημερινά μας, πολλά και ποικίλα προβλήματα. Θα Τον νιώσουμε βοηθό και συμπαραστάτη. Τον μεγάλο φίλο μας, που θα βρίσκεται πάντοτε κοντά μας. Αρκεί να προκαλέσουμε με την προσευχή και με τον αγώνα μας, τη βοήθεια που απλόχερα μας παρέχεται! Ήρθε ο ίδιος να μας το διαβεβαιώσει, αγαπητοί μου αδελφοί, και αυτό σημειώνει ο ευαγγελιστής Ματθαίος στη σημερινή περικοπή που ακούσαμε. «Από τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρῦσσειν καί λέγειν. Μετανοεῖτε, ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Το τέλος της δράσης του Προδρόμου σημαίνει την αρχή του κηρύγματος του Ιησού. «Μετανοεῖτε». Βάση της διδασκαλίας Του είναι ο στόχος της βασιλείας των ουρανών. Στόχος που διαρκώς βρίσκεται εγγύτερα. Γιαυτό δεν υπάρχει περιθώριο χρόνου για χάσιμο. Οσοτόσο η επίτευξη αυτού του σημαντικού στόχου επιτυγχάνεται με τη μετάνοια. Μεγάλη σημασία αποδίδεται στη σκέψη, στις απόψεις μας, στα πιστεύω μας. Όλα ξεκινούν από το μυαλό μας. Τα λόγια μας, οι πράξεις μας, έχουν τη βάση τους στις σκέψεις μας. Στις αποφάσεις που παίρνουμε και γιατί τις παίρνουμε. Χρειάζεται να πραγματοποιηθεί η μεγάλη αλλαγή σ' αυτό τον χώρο, που προετοιμάζονται λόγια και πράξεις. Ο χώρος όπου έχουμε διαμορφώσει τα κριτήρια, τα πιστεύω μας, με τη μοναδική βάση των επιταγών και των νόμων του Θεού. Εδώ θα φανεί η μετάνοια που θα αποκτήσει πρακτική αξία, γιατί θα ρυθμίζει τη ζωή μας. Θα παραδέχεται λάθη και παραλείψεις, που μας έφεραν σε αντίθεση με τις θείες εντολές. Η μετάνοια που θα είναι μία διαρκής και επαναλαμβανόμενη διανοητική και αξιολογική επεξεργασία σκέψεων, λόγων και πράξεων. Αξιολόγηση που γίνεται με κριτήριο τις εντολές του Θεού, με σκοπό επανόρθωσης του τρόπου της ζωής μας, της απαλλαγής από τις κακές συνήθειες. Η μετάνοια που θα εκδηλώνεται και μέσω του μυστηρίου της εξομολογήσεως, ως ειλικρινής παραδοχή παράβασης εντολών του Θεού. Η μετάνοια ως αίτημα συγχώρησης από τον Πανάγαθο Θεό. Η μετάνοια ως αποφασιστική πράξη ουσιαστικής αλλαγής του καθημερινού τρόπου της ζωής μας. Η εσωτερική αυτή αξιολόγηση θα μας βοηθήσει να οργανώσουμε και τη ζωή μας πάνω σε νέες βάσεις. Μια άλλη ευκαιρία μας δόθηκε με τον ερχομό του νέου χρόνου πριν λίγες μέρες. Απώτερος σκοπός η κατάκτηση της βασιλείας των ουρανών, που όλο και πλησιάζει. Αυτό μας ζητά και ο Κύριος με την κύρια συνοπτική εντολή, περιεχόμενο του κηρύγματός Του: «Μετανοεῖτε. ἤγγικεν γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν!» Αυτό, αγαπητοί μου αδελφοί, πρέπει και εμείς να έχουμε στον νου μας. Ειδικά στην αρχή του νέου χρόνου που ήδη διανύουμε. Προσπάθεια και αγώνας για γενική αλλαγή του τρόπου της ζωής μας με στόχο να πλησιάσουμε τον Χριστό. Αγώνας καθημερινός. Αναγνώριση λαθών, σκέψεων, λόγων και πράξεων αντίθετων προς το θέλημα του Κυρίου μας. Και μετάνοια! Ναι! Είναι η διαρκής προσπάθεια προς την τελειότητα! Απώτερος σκοπός η κατάκτηση της βασιλείας των ουρανών! Παρουσιάζει δυσκολίες, αλλά δεν είναι αδύνατη! Η βοήθεια και συμπαραστάση του Κυρίου είναι βέβαια, δεδομένη!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α' Τιμ. δ' 9-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιθ' 1-10

21 Ιανουαρίου 2018

«Σήμερον σωτηρία τω οίκω τούτω εγένετο» (Λουκ. ι θ' 9)

Το σημερινό Ευαγγέλιο, μπορούμε να πούμε ότι, αποτελεί συνέχεια του ευαγγελίου της περασμένης Κυριακής, αφού αυτά συνδέονται μεταξύ τους με δυο τρόπους. Πρώτον, ο Χριστός βρίσκεται ανάμεσα στους ανθρώπους προβάλλοντας ως «φως μέγα » για όσους σκιάζει η αμαρτία και ο θάνατος. Δεύτερον, η πρόσκληση του Χριστού για μετάνοια, και μέσα από αυτήν η δυνατότητα της σωτηρίας, βρίσκει ανταπόκριση.

Η σωτηρία, αν και είναι δώρο του Θεού προς τον άνθρωπο, εντούτοις, όπως προβάλλει σήμερα είναι και δώρο, αλλά την ίδια στιγμή είναι και κατάκτηση. Η σωτηρία είναι αμφίδρομη. Είναι μια κίνηση που ξεκινά από τον Θεό και καταλήγει στον άνθρωπο, αλλά επειδή αυτή δεν επιβάλλεται στον άνθρωπο, αυτή μέσα από τη δική του κίνηση, μέσα από τη δική του μετάνοια θα πρέπει να πάρει τον δρόμο της επιστροφής κοντά στον Θεό.

Όπως ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο ο μεν Ζακχαίος «Εξήτει ιδείν τον Ιησούν τις έστι», ενώ ο Χριστός, « ο Υιός του Ανθρώπου, ήρθε ζητησάι και σώσαι το απολωλός».

Έστω κι αν ο Ζακχαίος ήταν «απολωλός», αμαρτωλός, από τη στιγμή που εκδήλωσε έμπρακτα τη μετάνοια του, τότε εδικαιούτο, σαν απόγονος του Αβραάμ την σωτηρία. Και τη μετάνοιά του δεν την εκδήλωσε μόνο με την πίστη του, αλλά ιδιαίτερα με την έμπρακτη μεγαλοψυχία και αγάπη προς τους φτωχούς, καθώς και την έμπρακτη αποκατάσταση της αδικίας που διέπραξε.

Έτσι, όπως άμεση ήταν η μετάνοια και η αποκατάσταση κάθε αδικίας, κατά τον ίδιο τρόπο άμεση ήταν και η σωτηρία. Είπε ο Ζακχαίος προς τον Κύριο: « Ιδού τα ημίση των υπάρχόντων μου, Κύριε δίδωμι τοις πτωχοίς και εινός τι εσυκοφάντησα, αποδίδωμι τετραπλούν». Μέσα από το «δίδωμι» και «αποδίδωμι», άμεσα και αφθόρμητα προχωρεί στην επανόρθωση. Για τούτο και ο Χριστός κάνει δεκτή αμέσως τη μετάνοια του λέγοντας: «σήμερον σωτηρία τω οίκω τούτω εγένετο».

Όμως, πώς ο Ζακχαίος που αμαύρωσε στην πράξη το όνομα του και από δίκαιος και καθαρός κατάντησε άδικος και αμαρτωλός, έφτασε τελικά στη δικαίωση και τη σωτηρία; Ο Ζακχαίος, παρά την αμαρτωλότητα του, παρά τη στάκτη που δημιούργησαν οι αμαρτίες και οι αδικίες του, φαίνεται ότι κάτω από αυτήν την στάση κρατήθηκε μια σπιθαμή η οποία στη συνέχεια, με την παρουσία του Χριστού έγινε φλόγα. Η πνοή της χάριτος του Χριστού, όχι μόνο απομάκρυνε τη στάκτη, αλλά και γκρέμισε τα τείχη της αμαρτίας. Αυτή η πνοή της Χάριτος του Θεού και η ίδια η παρουσία του Χριστού συγκλόνισαν το Ζακχαίο και μέσα από τη δύναμη της μετάνοιας τον μεταμόρφωσαν εσωτερικά. Έτσι, ο Ζακχαίος, στο άκουσμα του ερχομού του Χριστού στην Ιερικώ κάνει και το πρώτο βήμα της αλλαγής. Όπως ακούσαμε σήμερα: « εξήτει ιδείν τον

Ιησούν τις έστι». Προσπαθούσε να δει ποιος είναι ο Ιησούς. Όμως, τότε πρόβαλαν και πρώτα εμπόδια. Πέραν από το πλήθος των ανθρώπων ο Ζακχαίος ήταν μικρόσωμος. Επιπρόσθετα είχε και μια θέση στην κοινωνία. Ήταν αρχιτελώνης.

Η έντονη επιθυμία του Ζακχαίου να δει τον Χριστό και επιπρόσθετα ο πόθος της σωτηρίας τον οδηγεί στην τολμηρή απόφαση να ανέβει πάνω σε μια συκομουριά. Η πίστη του ξεπέρασε κάθε επιφύλαξη. Παραμέρισε την προσωπική αξιοπρέπεια, διδάσκοντας μας με τον τρόπο αυτό ότι στην πορεία προς τη σωτηρία, πέραν από το ξεπέραςμα των όποιων εμποδίων, θα πρέπει να περάσουμε μέσα από την αρετή της ταπεινοφροσύνης. Επιπρόσθετα θα πρέπει να κάνουμε και τη δική μας ανάβαση στην προσπάθεια μας να συναντήσουμε τον Θεό.

Η αποφασιστικότητα και η ανυποχώρητη απόφαση έφεραν όχι μόνο το ποθητό αποτέλεσμα, αλλά και κάτι που ήταν πέραν από κάθε προσδοκία. Γιατί, όχι μόνο είδε τον Ιησού αλλά και ο ίδιος ο Ιησούς τον ξεχωρίζει ανάμεσα στο πλήθος και τον καλεί με το όνομα του: «Ζακχαίε, σπεύσας κατάβηθι σήμερον γαρ εν τω οίκω σου δει με μείναι». Ζακχαίε, κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου.

Όπως με αποφασιστικότητα και γρηγοράδα ανέβηκε στη συκομουριά, έτσι και τώρα «σπεύσας κατέβη», κατέβηκε με γρηγοράδα και αδιαφορώντας για τις διαμαρτυρίες των ανθρώπων που έλεγαν «ότι πήγε να μείνει στο σπίτι ενός αμαρτωλού», με χαρά υποδέχθηκε το Χριστό.

Η χαρά του Ζακχαίου δεν περιορίστηκε στα συναισθήματα. Προχώρησε, μπροστά στον Χριστό, σε μια δημόσια εξομολόγηση για όλες τις αδικίες που διέπραξε προσφέροντας από εκείνη τη στιγμή σαν αποζημίωση τα τετραπλάσια απ'όσα πήρε. Επιπρόσθετα δίνει τη μισή του περιουσία στους φτωχούς. Με τον τρόπο αυτό ο Ζακχαίος ολοκλήρωσε τη μετάνοια του και όπως με έργα, με πράξεις αδίκησε, έτσι και τώρα με πράξεις αποκαθιστά την αδικία και επιπρόσθετα ολοκληρώνει τη μετάνοιά του, μέσα από τη φιλανθρωπία προς τους φτωχούς.

Αδελφοί μου, από το μεγάλο πλήθος των ανθρώπων που υποδέχθηκαν τον Χριστό ξεχώρισε ο ένας, ο πιο αμαρτωλός, ο Ζακχαίος. Κι όμως αυτός ο αμαρτωλός βρήκε τη δύναμη της μετάνοιας και σηκώθηκε. Κάνοντας τη δική του «ανάβαση» συνάντησε Αυτόν που κατέβηκε από τον ουρανό και «ήλθε» σήμερα «ζητήσαι και σώσαι το απολωλός ». Ας υποκλιθούμε από τη μια στη συγκατάβαση του Χριστού και από την άλλη στο μεγαλείο της μετάνοιας του Ζακχαίου. Ας ευχαριστήσουμε τον Χριστό για τη συγκατάβαση κι ας μιμηθούμε την πειστική μετάνοια του Ζακχαίου για ν'αξιωθούμε κι εμείς της σωτηρίας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ' ΛΟΥΚΑ (ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ)

Απόστολος: Β' Τιμ. γ' 10-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. ΙΗ' 10-14

28 Ιανουαρίου 2018

«Άνθρωποι δύο ανέβησαν εις το ιερόν προσεύξασθαι» (Λουκ. ΙΗ' 10)

Από τη σημερινή Κυριακή, αγαπητοί μου αδελφοί, εισερχόμαστε στο Τριώδιο, σε περίοδο δηλαδή πνευματικής περισυλλογής, προσευχής και εξαγιασμού της ψυχής μας και όχι διασκεδάσεων και γλεντιών και μάλιστα ανόμων. «Δυο άνθρωποι» μας λέει ο Κύριος στη σημερινή παραβολή, «ανέβησαν στον ναό για να προσευχηθούν. Ο ένας ήταν Φαρισαίος και ο άλλος τελώνης. Ο Φαρισαίος, τύπος του εγωιστή και υποκριτή ανθρώπου, προχωρά και στέκεται έτσι ώστε να τον βλέπουν οι άλλοι και αρχίζει να προσεύχεται. Αρχίζει να αυτοδιαφημίζεται και να επαινεί τον εαυτό του και τις αρετές του, που νομίζει ότι έχει. «Θεέ μου», λέει μεγαλοφώνως. «Σ' ευχαριστώ γιατί εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους ανθρώπους, που είναι άρπαγες, άδικοι, μοικοί, όπως εδώ με αυτόν τον τελώνη» και συνεχίζει, λέγοντας, «ότι νηστεύει δυο φορές την εβδομάδα και δίνει στο ναό το δέκατο των εισοδημάτων του». Αντίθετα, ο τελώνης, στέκει μακριά από το θυσιαστήριο και δεν έχει την τόλμη όχι μόνο τα χέρια του, αλλά ούτε και τα μάτια του να σηκώσει προς τον ουρανό. Αυτό που βλέπουμε είναι να κτυπά συνεχώς τα στήθη του, που περικλείουν την αμαρτωλή καρδιά του. «Θεέ μου», λέει, «σπλαχνίσου με και ελέησε με», που είναι μια κραυγή μετανοίας. Γι' αυτό και η ωραία αυτή παραβολή μας δίνει σήμερα την ευκαιρία, ν' ασχοληθούμε με τα μεγαλύτερα πάθη του εγωισμού και της περηφάνειας, που μας καθιστούν εχθρούς του Θεού και τη μεγαλύτερη αρετή, την ταπείνωση, που μας οδηγεί στη μετάνοια και σωτηρία.

Είναι αλήθεια ότι τέτοιοι ήσαν οι φαρισαίοι της εποχής του Κυρίου. Τούτο οφείλεται στο ότι είχαν περηφάνεια για την αρετή τους, επειδή ξεχώριζαν τον εαυτό τους από τους άλλους ανθρώπους, πιστεύοντας ότι και αυτός ο Θεός, έπρεπε κατά κάποιο τρόπο να τους... θαυμάζει. Αυτό δείχνει ότι ο νους τους είχε πάρει αέρα, είχε δηλαδή μια εωσφόρο αλαζονεία. Πλείστες όσες φορές ο Κύριος κατακρίνει τους φαρισαίους γιατί είχαν την τάση να προσεύχονται σε περιβλεπτα και πολυσύχναστα μέρη. «Όταν προσεύχεσαι», μας λέει ο Κύριος, «να μην είσαι σαν τους υποκριτές, που τους αρέσει να στέκονται και να προσεύχονται στις συναγωγές και στα σταυροδρόμια, για να κάνουν καλή εντύπωση στους ανθρώπους» (Ματθ. ΣΤ' 5). Χρειάζεται, επομένως, πολλή προσοχή στο εσωτερικό μας φρόνημα, να μην είναι σαν των φαρισαίων. Γιατί οι θρησκευόμενοι άνθρωποι κινδυνεύουμε να αποκτήσουμε αισθήματα υπεροχής για την κάποια αρετή μας και να προσευχόμαστε με μια αυτοϊκανοποίηση, με καύχηση και υψηλοφροσύνη.

Μια προσευχή, λοιπόν, που γίνεται με περηφάνεια και καύχηση, δεν είναι ευπρόσδεκτη από τον Θεό. «Εναντιώνεται στους αλαζόνες» μας λέει ο Παροιμιαστής, «και δείχνει αγάπη στους ταπεινούς. Τη δόξα», συνεχίζει, «θα κληρονομήσουν οι σοφοί, ενώ η περηφάνεια των ανοήτων θα φέρει σ' αυτούς ατιμία». (Παρ. Γ' 34-35). Άξια λόγου είναι και αυτά που αναφέρει και ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης. Υπάρχουν άνθρωποι, μας λέει, που επιδίδονται σε ασκήσεις και προσευχές, αλλά επειδή προσέχουν τις αρετές τους, αφήνουν την

καρδιά τους να τρέχει στο θέλημα το δικό τους και του διαβόλου. Νομίζουν ότι υψώθησαν στον παράδεισο, ενώ μένουν περιπλεγμένοι σε πείσματα, κατακρίσεις και θυμούς. Έτσι τους εγκαταλείπει η Χάρη του Θεού και παρουσιάζουν πτώσεις για να ταπεινωθούν. Κι εδώ καλό είναι να ρωτήσουμε κι εμείς με ειλικρίνεια τους εαυτούς μας. Μήπως κι εμείς υπερτονίζουμε κάποια χαρίσματά μας και στενοχωρούμαστε όταν δεν έχουμε την αναγνώριση των άλλων; Μήπως επιζητούμε κι εμείς επαίνους, ενώ αντίθετα δεν αντέχουμε να παραδεχτούμε τα λάθη μας και αποστρεφόμεστε όσους τολμούν να μας τα υποδείξουν;

Αντίθετα από τον εγωισμό και την περηφάνεια, μεγάλη αρετή είναι η ταπεινοφροσύνη, κάτι που χρειάζεται σε όλους μας. Γιατί όλοι μας έχουμε αμαρτήματα πολλά και διάφορα. Ας ενθυμηθούμε πόσες φορές εβλάψαμε η εσκανδαλίσαμε τους συνανθρώπους μας και πόσες φορές ελυπήσαμε τον Θεό με τις παρεκτροπές και ασχημίες μας. Και δυστυχώς, δεν είναι μόνο αυτά. Είναι και οι πολλές παραλείψεις μας στο ότι σε μερικές περιπτώσεις, μπορούσαμε να κάμουμε το καλό και το αποφύγαμε. Και αν όλα αυτά τα συναισθανθούμε, τότε θα εννοήσουμε πόσο αμαρτωλοί και κακοί είμαστε. Ας σκύψουμε, λοιπόν, με συναίσθηση και συντριβή. Ας στενάξουμε με πόνο ψυχής που είμαστε ακόμα τόσο χαμηλά. Και ας πούμε κι εμείς ειλικρινά και αυτό ας το λέγουμε συνεχώς. «Ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ». Και θα δούμε ότι η ομολογία αυτή θα μας ειρηνεύει και θα μας γαληνεύει. Γιατί ο Θεός θα μας σπλαχνισθεί και θα μας ελεήσει. Γιατί ο Θεός αγαπά τους ταπεινούς και θεραπεύει τους συντριμμένους κατά την καρδιά.

Για το λόγο αυτό, πρέπει όλοι μας να καλλιεργούμε τη συναίσθηση της αμαρτωλότητάς μας και στις προσευχές μας να επαναλαμβάνουμε την προσευχή του τελώνη. Δυστυχώς, όλοι είμαστε αμαρτωλοί, άλλος λιγότερο και άλλος περισσότερο. Καθημερινά αμαρτάνουμε ενώπιον του Θεού, με τα λόγια μας, με τις πράξεις μας, με τις σκέψεις μας. Μέσα στην καρδιά μας που μόνο ο Θεός βλέπει, και έξω με τη συμπεριφορά μας που πολλοί βλέπουν. Στην οικογένεια και στη δουλειά μας. Τις καθημερινές και τις γιορτές. Την ημέρα και τη νύκτα. Είναι αλήθεια ότι αν ερευνήσουμε με ευσυνειδησία τη ζωή μας, θα εύρουμε ένοχο τον εαυτό μας. Και αυτοί ακόμα που με επιπολαιότητα λένουν «κι εγώ τι έκαμα; Δεν έχω κάμει τίποτα το σοβαρό» και αυτοί θα βρουν πολλά. Είμαστε, λοιπόν, αμαρτωλοί και μάλιστα πολύ αμαρτωλοί ενώπιον του Θεού. Και πρέπει αυτό να το καταλάβουμε, να το αισθανθούμε και να ταπεινώσουμε τον εαυτό μας. Να προσευχόμεστε με ταπεινωμένη την ψυχή μας και να πορευόμεστε στη ζωή μας με ταπεινό φρόνημα. Τότε, ασφαλώς, ο Κύριος θα δικαιώσει κι εμάς και θα μας υψώσει στη Βασιλεία Του.

Αδελφοί μου! Το Τριώδιο, στο οποίο από σήμερα εισερχόμαστε, θα πρέπει να μας βοηθήσει να γίνουμε άνθρωποι περισσότερης προσευχής, αλλά και περισσότερο ταπεινόφρονος προσευχής, που είναι απαραίτητη για όλους μας. Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι αυτή αποτελεί το θεμέλιο των αρετών και την αφετηρία της αγιότητας. Αυτή κάνει τον Θεό να μας ευσπλαχνίζεται και αυτή μας ανεβάζει στον ουρανό. Τώρα που βρισκόμαστε και στην αρχή του Τριωδίου, ας βάλουμε αρχή και στον αγώνα για την απόκτηση της αρετής, της ταπεινοφροσύνης. Τότε να είμαστε βέβαιοι ότι δεν θα γευόμαστε καρπούς πικρούς, αλλά γλυκυτάτους, που θα μας κάμνουν να είμαστε και να αισθανόμαστε ευτυχείς.

† Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσσης Διονύσιος

ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
Απόστολος: Εβρ. ζ' 7-17
Ευαγγέλιο: Λουκ. β' 22-40
2 Φεβρουαρίου 2018

Η Εκκλησία μας σήμερα εορτάζει τη Δεσποτική εορτή της Υπαπαντής του Χριστού. Μια εορτή που αναφέρεται στον Δεσπότη Χριστό. Σύμφωνα με το ιστορικό της εορτής, σαράντα μέρες μετά τη γέννησή του ο Χριστός έπρεπε να πάει στον ναό να αφιερωθεί στον Θεό, σύμφωνα με τον Μωσαϊκό νόμο. Δεν είχε κάποια ανάγκη να το κάνει αυτό ο Χριστός ως Θεός αλλά όπως μας λέγει ο Απόστολος Παύλος ο Χριστός γίνεται **«υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση»**. Τήρησε κάθε διάταξη του Μωσαϊκού νόμου ώστε όσοι ήταν υπόδουλοι σε αυτόν να ελευθερωθούν. Η ονομασία Υπαπαντή σημαίνει προϋπάντηση – υποδοχή γιατί στον ναό ο σαράντα ημερών Χριστός προϋπαντήθηκε από δύο ανθρώπους οι οποίοι μίλησαν προφητικά για το πρόσωπό Του.

Πέρα από το μεγάλο ιστορικό αυτό γεγονός της επίγειας ζωής του Χριστού, η εορτή έχει να μας δώσει πολλά άλλα σημαντικά και σωτήρια μηνύματα. Έτσι θα κάνουμε αναφορά στα πρόσωπα αυτά που αξιώθηκαν να συναντήσουν τον Χριστό κατά την ημέρα εκείνη και πώς η Υπαπαντή αυτή θα πρέπει να γίνει και δική μας προσωπική συνάντηση με τον Χριστό.

- Ο πρώτος που περίμενε στον ναό για να συναντήσει τον Χριστό ήταν ο Συμεών. Οι περισσότεροι ερμηνευτές λένε ότι ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν ιερέας αλλά κάποιος λαϊκός, ενώ ο Ευαγγελιστής μας τον περιγράφει ότι ήταν **«δίκαιος και ευλαβής»**. Η λέξη δίκαιος για τον Συμεών αναφέρεται στις σχέσεις του με τους συνανθρώπους του. Ήταν φίλος της δικαιοσύνης και απόφευγε κάθε αδικία και παρανομία. Ενώ η λέξη Ευλαβής αναφέρεται στη σχέση του με το Θεό. Ήταν άνθρωπος που είχε φόβο Θεού μέσα του και η συνείδηση των πράξεών του ήταν σύμφωνη με το Θεό ήταν καθόλα σωστή. Ο Συμεών πήρε πληροφορία από τον Θεό, ότι δεν θα πεθάνει πριν δει τον Χριστό, γι' αυτό έφτασε σε βαθιά γεράματα περιμένοντας αυτή τη συνάντηση. Εκείνη την μέρα καθοδηγούμενος από τον Θεό βρέθηκε εκείνη τη στιγμή στον ναό και αναγνώρισε αμέσως τον Χριστό ως βρέφος. Όταν τον πήρε στα χέρια του είπε το γνωστό **«νυν απολύεις...»** μπορείς τώρα να με πάρεις από αυτή τη ζωή γιατί αξιώθηκα να δω τον σωτήρα του κόσμου... ο οποίος είναι φως που θα φωτίσει όλα τα έθνη... Μιλώντας προφητικά επίσης για τον Χριστό είπε ότι **«ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών... και εις σημείον αντιλεγόμενον...»**. Πράγματι ο Χριστός είναι σημείο αντιλεγόμενο, άλλοι τον αποδέχονται ως Θεό και σώζονται και άλλοι δεν τον αποδέχονται και χάνονται. Ο Χριστός θα αποτελέσει γι' αυτούς που θα τον απαρνηθούν και δεν θα τον πιστέψουν πτώση και απώλεια από την αιώνιο ζωή. Αντίθετα γι' αυτούς που θα τον αποδεχθούν ως Θεό και σωτήρα τους θα γίνει ζωή και ανάσταση και σωτηρία τους. Ο δίκαιος Συμεών ήταν ένας από αυτούς που αναγνώρισε και αποδέχθηκε τον

Χριστό ως Θεό και σωτήρα του. Απομένει τώρα από τον καθένα μας να κάνει αυτή την αποδοχή. Αποδοχή του Χριστού στη ζωή μας σημαίνει και τήρηση των εντολών Του, ή κατά το πρότυπο του Συμεών, να είμαστε δίκαιοι προς τους συνανθρώπους μας και ευλαβείς προς τον Θεό. Οι πράξεις μας να συμφωνούν με τα προστάγματα του Χριστού.

- Ένα άλλο πρόσωπο που συνάντησε τον Χριστό ήταν και η προφήτιδα Άννα. Όπως μας πληροφορεί το ευαγγέλιο έζησε επτά χρόνια γάμου και μετά το θάνατο του συζύγου της έμεινε χήρα μέχρι τα 84 της χρόνια. Επίσης μας λέγει το Ευαγγέλιο ότι **«ουκ αφίστατο από του ιερού νηστείας και δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα και ημέραν»**. Παρέμεινε στον ναό μέρα – νύκτα με νηστείες και συνεχείς προσευχές προς το Θεό. Αυτή η αγάπη της προς τον Θεό, οι πολλές προσευχές της, η άσκηση και το να βρίσκεται συνέχεια στον ναό ευλογήθηκε από τον Θεό με το χάρισμα της προφητείας. Όταν είδε τον Χριστό σαράντα ημερών να τον φέρνουν για να προσφερθεί στον ναό τότε άρχισε να μιλά προφητικά για το πρόσωπό Του σε κάθε άνθρωπο που περίμενε και ανέμενε τον Σωτήρα του κόσμου. Το πρόσωπο της προφήτιδος Άννας μας δίνει το πρότυπο ενός πιστού Χριστιανού. Τι πρέπει δηλαδή αυτός να κάνει. Ήταν εκείνη στον ναό νύκτα και ημέρα. Θα πρέπει και εμείς κάθε τουλάχιστο Κυριακή και κάθε εορτή να προσφεύγουμε στον ναό, στην εκκλησία, κρατώντας τις νηστείες της εκκλησίας μας και προσπαθώντας να προσευχόμαστε όσο το δυνατό περισσότερο. Στον ναό η προφήτιδα Άννα συνάντησε τον Χριστό. Εμείς στο ναό όχι μόνο μπορούμε να τον συναντήσουμε αλλά και να τον δεχθούμε μέσα μας με τη Θεία Κοινωνία όταν προσερχόμαστε με την κατάλληλη προετοιμασία.

Πολλά και σωτήρια τα μηνύματα της σημερινής εορτής. Ο Χριστός καταδέχθηκε κάθε τι ανθρώπινο χωρίς βέβαια την αμαρτία για να ελευθερώσει εμάς από τα δεσμά της αμαρτίας και του πνευματικού θανάτου. Χρειάζεται και απομένει όμως από εμάς να Τον δεχθούμε στη ζωή μας υπακούοντας στις εντολές του. Μέσα από την εορτή μας δίνονται μάλιστα και δύο πρότυπα ανθρώπων που μέσα από τη σωστή συμπεριφορά τους απέναντι στον Θεό και τον συνάνθρωπό τους αξιώθηκαν να συναντήσουν τον Χριστό. Αυτοί αξιώθηκαν ακόμα να γίνουν και άγιοι της Εκκλησίας μας και να τιμώνται κάθε χρόνο μία μέρα μετά την εορτή της Υπαπαντής του Χριστού στις 3 Φεβρουαρίου.

Η Υπαπαντή – συνάντηση του Χριστού από τον δίκαιο Συμεών και την προφήτιδα Άννα θα πρέπει να γίνει και για τον καθένα μας συνάντηση μαζί Του. Μάλιστα η συνάντηση αυτή θα πρέπει να γίνει από αυτή τη ζωή, ώστε όταν το επιτύχουμε να είμαστε έτοιμοι την ώρα του θανάτου να πούμε το **«νυν απολύεις...»** και ακολούθως να καταξιωθούμε των δωρεών Του στην βασιλεία των ουρανών.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

Κυριακή 12' Λουκά, του Ασώτου
Απόστολος: Α' Κορ. στ' 12 -20
Ευαγγέλιον: Λουκά ιε' 11 – 32
4 Φεβρουαρίου 2018

Δυο γιους τους είχε. Ατίθασος και επιπόλαιος ο μικρότερος, το κύριο πρόσωπο της παραβολής. Πιστός υπάκουος και εργατικός, ο άλλος. Απαίτησε ο μικρότερος, το μέρος της περιουσίας, που του αναλογούσε και το πήρε. Συγκέντρωσε λοιπόν γρήγορα ότι είχε, έφυγε σε μακρινή χώρα. Σκόρπισε την περιουσία του ζώντας άσωτη ζωή. Δαπάνησε ό,τι είχε! Κι όταν έπεσε πείνα μεγάλη στη χώρα αυτή, άρχισε να στερείται. Πέφτει πολύ χαμηλά, εξευτελίζεται! Στην απελπισία του, αναγκάζεται να βόσκει χοίρους, και φυτοζώνοντας, προσπαθεί να καλύψει την πείνα του με τα χαρούπια, που προορίζονταν για τους χοίρους. Κάποια στιγμή συνέρχεται. Λιμοκτονεί εκείνος, σκέφτηκε, ενώ οι εργάτες του πατέρα του, ζουν πολύ καλύτερα! Αναγνωρίζοντας λοιπόν το λάθος του, αποφασίζει να γυρίσει στον πατέρα του. Να ζητήσει συγχώρηση, και ας τον δεχτεί σαν ένα απλό εργάτη του, αφού δεν είναι άξιος να είναι γιος του. Ρακένδυτος και ξυπόλυτος επιστρέφει. Και όταν ακόμη είναι μακριά, σπλαχνικός ο πατέρας, τρέχει τον αγκαλιάζει, τον φιλά. «Αμάρτησα», ομολογεί ο γιος, «ενώπιον Θεού και ανθρώπων. Δεν αξίζω να είμαι γιος σου». Αλλά ο πατέρας δίνει στους δούλους του εντολή να τον αποκαταστήσουν στην θέση που είχε πριν, τον ντύνουν, του φορούν παπούτσια και δακτυλίδι. Να σφάξουν το καλοθρεμμένο μοσχάρι. «Να χαρούμε, γιατί ο γιος μου αυτός ήταν νεκρός και ξανάζησε και χαμένος και βρέθηκε». Ωστόσο γυρίζοντας από τα χωράφια, ο μεγαλύτερος συνετός και υπάκουος γιος, πληροφορείται για τα συμβάντα, την υποδοχή και τον «μόσχον τόν σιτευτόν». Θεωρεί ότι αδικείται. Δυσανασχετεί και οργίζεται, γιατί δεν του προσέφερε κάτι ο πατέρας, αν και ήταν πάντα πιστός. Προσπαθεί να τον πείσει ο πατέρας, λέγοντας του ότι έπρεπε «να χαρείς γιατί ο αδελφός σου ήταν νεκρός και ξανάζησε και χαμένος και βρέθηκε»!

«ἔξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτὸν καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ»

Κυριακή του ασώτου, σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί. Η απλή, αλλά περιεκτική παραβολή, που ακούσαμε και που περιληπτικά παρουσιάστηκε πριν λίγο, φανερώνει και αποδεικνύει την απέραντη αγάπη του Θεού για το δημιούργημά Του, τον άνθρωπο. Ενισχύει την βεβαιότητα ότι ο Θεός μας αγαπά! Αναπερώνει την ελπίδα μας για τη σωτηρία.

Δημιούργησε ο Θεός με αγάπη τον άνθρωπο. Τον προίκισε με χαρίσματα προσωπικά. Τον τοποθέτησε σε ένα πλούσιο περιβάλλον, με άπειρες δυνατότητες ανάπτυξης. Και ο άνθρωπος πώς συμπεριφέρεται; Απομακρύνθηκε, αρνήθηκε τον δημιουργό του. Ωστόσο από τους δυο γιους της παραβολής, μας ενδιαφέρει κυρίως ο ένας, ο μικρότερος γιος, γιατί κατά κάποιον τρόπο είναι ο τύπος που μας αντιπροσωπεύει! Με τα σφάλματά του και την αμαρτωλή ζωή του. Γιατί και εμείς, ακόμη κι αν μόνο μια μέρα να ήταν η ζωή μας, θα ήταν αδύνατο να αποφύγουμε την αμαρτία. Απομακρύνεται λοιπόν, ο μικρότερος γιος από τον πατέρα του, κατασπαταλά απερισκεπτα δωρεές και χαρίσματα «ζών άσώτως», με ότι μπορεί να σημαίνει αυτό. Κάποια στιγμή όμως συνέρχεται, αναγνωρίζει το λάθος του. Έζησε

ανάμεσα στους χοίρους! Χαρακτηριστικό και αυτό του τρόπου της ζωής ενός αμαρτωλού. Επιστρέφει όμως μετανιωμένος. Σπεύδει χαρούμενος να τον υποδεχτεί ο πατέρας! Γιορτάζει το γεγονός. «Νεκρός ἦν καὶ ἀνέζησε, ἀπολωλώς ἦν καὶ εὐρέθη». Τον συγκωρεί και τον αποκαθιστά. Διαγράφει τα λάθη, τις αμαρτίες του. Είναι σαν να μην έγιναν ποτέ. Τι δηλώνουν αυτά, αγαπητοί μου αδελφοί; Είναι αναμφισβήτητη αλήθεια, ότι όλοι μας κάνουμε λάθη, αμαρτάνουμε, απομακρυνόμαστε με τις πράξεις μας, σκέψεις, τα λόγια μας. Τί κάνουμε όμως; Το αναγνωρίζουμε; Μπορούμε με ειλικρίνεια να το ομολογήσουμε, χωρίς να προβάλουμε δικαιολογίες; «Ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου», δέξου με, δηλαδή, σαν ένα από τους εργάτες σου, ζητά από τον πατέρα του, με ταπεινοφροσύνη ο άσωτος γιος. Τον αποκαθιστά ο πατέρας του, στην προηγούμενη θέση του. Δεν λαμβάνει υπόψη του το αμαρτωλό του παρελθόν! Το έχει διαγράψει τελείως, χωρίς να μένει πλέον ούτε η παραμικρή ενοχή! Πρόσεξε την ταπεινή ειλικρινή ομολογία του. Αποδέχτηκε ικανοποιημένος τη φανερή συντριβή του, γιατί «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν»! Η επιθυμία του Θεού-Πατέρα είναι η σωτηρία όλων των ανθρώπων. «Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς μου πολλοὶ μοναὶ εἰσὶν», δηλαδή στον παράδεισο. Μας θέλει όλους, χωρίς εξαίρεση! Θα λέγαμε ότι προσπαθεί να βρει για τον καθένα μας ένα ελαφρυντικό, ένα θετικό στοιχείο, για να μας αθώώσει, να μας σώσει! Εξαντλεί όλη την επιείκειά του! Κι έπειτα μεγάλη χαρά γίνεται στον ουρανό, «ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶ μετανουῶντι», σημειώνει η Γραφή. Είδε ο πατέρας της παραβολής τον γιο του από μακριά. Τον περίμενε! Γιαυτό έσπευσε! Απλώς λοιπόν ο Θεός, περιμένει μια μόνο κίνηση, μετάνοιας, ειλικρίνειας από μέρους μας. Μετάνοια σημαίνει αλλαγή τρόπου σκέψης και συνεπώς και πράξης. Η δήλωση μετάνοιας βέβαια αποσκοπεί στη διαγραφή των αμαρτιών, και με την εξομολόγηση, στην αποκατάσταση της καθαρότητας της ψυχής μας, χώρος κατάλληλος για να κατοικεί ο Χριστός. Αγωνίζεται καθημερινά ο καλός χριστιανός, για την τήρηση των εντολών του Θεού και όχι μόνο. Δεν είναι η ζωή μας μόνο αποφυγή πράξεων, λόγων και σκέψεων αντίθετων προς το θέλημα του Θεού. Πέραν αυτού θα πρέπει να δούμε την θετική πλευρά των εντολών. Να γεμίσουμε τη ζωή μας με πράξεις αγαθές, ενδιαφέρον για τον πλησίον μας και τις ανάγκες του. Ζωή λατρευτική με τον Κύριο και προσευχή. Στάση αγαπητική με τον Θεό. Η συνεπής ολοκληρωμένη προσωπικότητά μας, πρέπει να είναι αρεστή στον Κύριο, για να επιτύχουμε την τελική αποκατάσταση. Συστατικά λοιπόν απαραίτητα, αγαπητοί μου, είναι η συναίσθηση της αμαρτωλότητας μας, η ειλικρινής, συνεπής μετάνοια, η γενική χωρίς διακρίσεις πράξη του αγαθού, αλλά και πρωταρχικά η λατρευτική αναφορά, η πίστη και η αγαπητική προς τον Κύριον διάσταση του πιστού χριστιανού. Μας δίνεται ο χρόνος, ας μη τον αφήνουμε να χάνεται! Έχουμε τις καθημερινές ευκαιρίες να ανοικοδομήσουμε τον τρόπο της ζωής μας! Ας τις εκμεταλλευτούμε! Να τελειοποιήσουμε τη σχέση προς τον Θεό. Να αποδείξουμε το πραγματικό ενδιαφέρον για τους άλλους. Να αγωνιζόμαστε για την εμβάθυνση στην πίστη και την καθαρότητα του εσώτερου εαυτού μας. Στόχος η πλήρης αποκατάσταση: Η στολή η πρώτη, τα υποδήματα και ο δακτύλιος, του άσωτου που ειλικρινά μετάνιωσε, μας περιμένουν! Τελικός προορισμός μας η βασιλεία των ουρανών! Να νιώσουμε τη χαρά και της δικής μας υποδοχής από τον Θεό-Πατέρα!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α΄ Κορ. η΄ 8- θ΄ 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. κε΄ 31-46

11 Φεβρουαρίου 2018

Η σημερινή Κυριακή ονομάζεται Κυριακή της Απόκρεω γιατί στη διάρκεια της εβδομάδας που ακολουθεί αρχίζει μια περιορισμένη νηστεία – «αποχή κρέατος» – όπως παραγγέλλουν τα λειτουργικά βιβλία της Εκκλησίας μας. Η Εκκλησία αρχίζει να μας «προσαρμόζει» στη μεγάλη προσπάθεια που θα απαιτήσει από μας επτά ημέρες αργότερα. Σταδιακά μας βάζει στον μεγάλο αγώνα, γιατί γνωρίζει την ευπάθεια μας και προβλέπει την πνευματική μας αδυναμία.

Η Κυριακή αυτή, τρίτη του Τριωδίου είναι αφιερωμένη στο πιο φοβερό γεγονός της ανθρώπινης ιστορίας, στη μέλλουσα Κρίση, ως απαραίτητος προβληματισμός των πιστών αυτή την αγωνιστική περίοδο.

Η μέλλουσα Κρίση είναι θεμελιώδης πίστη της χριστιανικής διδασκαλίας, η οποία θα συμβεί στο τέλος αυτού του κόσμου και περιγράφεται σαφέστατα στο ευαγγέλιο του Ματθαίου (κε΄, 31-46).

Μέτρο της κρίσεως η αγάπη προς τους αδελφούς, προς τους φτωχούς και πεινασμένους, τους ασθενείς και αδυνάτους, τους άσημους και καταφρονημένους. Αυτούς, τους οποίους οι άνθρωποι χαρακτηρίζουν ως «έλαχίστους». Και όμως ο Χριστός. Την κάθε ευεργεσία που γίνεται σ' αυτούς, τη θεωρεί ότι αναφέρεται στον Ίδιο. Γι' αυτό και θα πει στους δίκαιους: «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου ἐμοὶ ἐποιήσατε».

Ο Κύριος δεν παραγνωρίζει τις άλλες αρετές και τα κατορθώματα των δικαίων. Αναφέρει όμως μόνο την αγάπη και την φιλανθρωπία, διότι όπου αυτή υπάρχει, όπου καλλιεργείται και εκδηλώνεται ποικιλοτρόπως, εκεί υπάρχουν όλες οι υπόλοιπες αρετές.

Η αγάπη είναι το πλέον λαμπρό χαρακτηριστικό γνώρισμα των χριστιανών. «Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες, εἶπεν ὁ Κύριος, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ιωάν. ιγ' 35). Η αγάπη αποτελεί την ευγενέστερη εκδήλωση του αληθινού, χριστιανικού πολιτισμού. Είναι ο ιερότατος σύνδεσμος του ανθρώπου προς τον άνθρωπο και των ανθρώπων προς τον Θεό.

Εκείνος που αγαπάει τον Θεό δεν μπορεί να μην αγαπάει και κάθε άνθρωπο σαν τον εαυτό του. Εκείνος που αγαπάει το Θεό έχει προαγαπήσει τον αδελφό του, γιατί η δεύτερη αγάπη είναι απόδειξη της πρώτης. Εκείνος που έχει συνηθίσει να αγαπάει τον Θεό στον συνάνθρωπο, επεκτείνει σ' αυτόν τις εκδηλώσεις της αγάπης του με την ίδια διάθεση με την οποία πλησιάζει τον Χριστό.

Φανταστείτε ένα κύκλο σημειωμένο πάνω στο χώμα, λέει ο αββάς Δωρόθεος. Υποθέστε ότι ο κύκλος είναι ο κόσμος και ότι το κέντρο του κύκλου είναι ο Θεός. Ένας αριθμός γραμμών οδηγούν από την περιφέρεια στο κέντρο και αυτές οι γραμμές αντιπροσωπεύουν τους δρόμους της ζωής που οι άνθρωποι μπορούν να ακολουθήσουν. Στην επιθυμία τους να πλησιάσουν τον Θεό οι άγιοι προχωρούν ακολουθώντας αυτές τις γραμμές προς το κέντρο του κύκλου. Έτσι, όσο πιο πολύ προχωρούν τόσο πιο πολύ πλησιάζουν ο ένας τον άλλο και τον Θεό. Όσο πιο κοντά έρχονται στον Θεό τόσο πιο κοντά έρχονται στον άνθρωπο. Αυτή

είναι η φύση της αγάπης, όσο πιο πολύ ενωνόμαστε με τον συνάνθρωπο τόσο περισσότερη είναι η ένωσή μας με τον Θεό.

Ο Θεός είναι το τέλει παράδειγμα της αγάπης, την οποία πλούσια χάρισε σε μας τους ανθρώπους, αφού τον Μονογενή Του Υιό, τον Ιησού Χριστό, παρέδωσε στον επονειδίστο σταυρικό θάνατο, ως εξιλαστήρια θυσία, για την σωτηρία του κόσμου. Γι' αυτό και ο ευαγγελιστής Ιωάννης μάς διδάσκει και μάς παρακινεί σε έργα αγάπης, λέγοντας: «Αγαπητοί, ει οὕτως ὁ Θεός ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν» (Α' Ιωάν. δ' 11).

Αυτή όμως η αγάπη για να είναι ειλικρινής και πλήρης, όπως την θέλει και όπως θα την βραβεύσει ο Θεός, πρέπει να συνοδεύεται και να εκδηλώνεται με τα έργα της φιλανθρωπίας και της καλοσύνης. Αδιαφορία για τα καλά έργα σημαίνει έλλειψη αγάπης. Γι' αυτό και ο ευαγγελιστής Ιωάννης γράφει να μη περιορίζουμε την αγάπη μας σε κενά λόγια και άκαρπες φιλοφρονήσεις και κολακείες, αλλά να επικυρώνουμε, να ενισχύουμε την αγάπη με τα καλά έργα. Διότι «ὅς ἂν ἔχη τὸν βίον τοῦ κόσμου καὶ θεωρῇ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ χρεῖαν ἔχοντα καὶ κλείσῃ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ, πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μένει ἐν αὐτῷ;» Και προσθέτει την γεμάτη αγάπη προτροπή του «τεκνία μου, μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ μὴδὲ τῇ γλώσσῃ, ἀλλ' ἐν ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ» (Α' Ιωάν. γ' 17-18).

Αυτή την αλήθεια, ότι δηλαδή δεν νοείται χριστιανική πίστη και αγάπη, η οποία να εκδηλώνεται μόνο με λόγια συμπαθείας και να μη συνοδεύεται με τα καλά έργα, κηρύττει και ο Αδελφός Θεός Ιάκωβος. Λέει χαρακτηριστικά: «ἐάν ἀδελφός ἢ ἀδελφή γυμνοὶ ὑπάρχωσι καὶ λειπόμενοι ὡς τῆς ἐφημέρου τροφῆς, εἴπῃ δέ τις ἐξ ὑμῶν ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, θερμαίνεσθε καὶ χορτάζεσθε, μὴ δῶτε δὲ αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, τί τὸ ὄφελος;» (Ιακ. β' 15-16). Τέτοιοι χριστιανοί, όπως τους περιγράφει ο Αδελφός Θεός Ιάκωβος, δεν θα σταθούν εκ δεξιών του Κυρίου κατά την μεγάλη ημέρα της Κρίσεως.

Να μην ισχυρισθεί κανείς ότι δεν έχει τη δυνατότητα να κάνει καλά έργα. Υπάρχουν δυστυχώς, όχι λίγοι, που λένε «αν ήμουν πλούσιος, να έβλεπες τι καλά έργα θα έκανα». Τα καλά έργα όμως δεν είναι μόνο για τους πλούσιους. Είναι για όλους ανεξαιρέτως και τους πτωχούς ακόμη. Πόσα και πόσα καλά έργα δεν μάς παραθέτει ο Κύριος στη σημερινή παραβολή. Αν τα μελετήσουμε με προσοχή, θα πειστούμε ότι δεν υπάρχει άνθρωπος, που δεν μπορεί να κάνει καλά έργα. Δεν μπορεί να τα κάνει όλα; Ας κάνει κάποια απ' αυτά. Δεν μπορεί να προσφέρει πολλά; Ας δώσει με αγάπη λίγα από αυτά που έχει. Ο Θεός θα κρίνει, θα εκτιμήσει και θα βραβεύσει τα καλά έργα ανάλογα με τις δυνατότητες που έχει ο καθένας. Δεν έχεις χρήματα και ενδύματα να δώσεις; Μπορείς όμως να κάνεις μια επίσκεψη σε ένα πάσχοντα αδελφό και να του συμπαρασταθείς στον πόνο και στη θλίψη του. Δεν έχεις τρόφιμα να δώσεις; Μπορείς όμως να δώσεις σε ένα διψασμένο ένα ποτήρι νερό.

Τα καλά έργα δεν είναι δύσκολα. Οι ευκαιρίες για να τα κάνουμε είναι καθημερινές, ιδιαίτερα τη δύσκολη αυτή εποχή που ζούμε. Το αιώνιο μέλλον μας εξαρτάται από τα καλά έργα. Στο χέρι του καθενός είναι να ακούσουμε τον ευλογημένο έπαινο του Κυρίου· «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε, ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». Αμήν.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ΙΓ' 11-14, ΙΔ' 1-4

Ευαγγέλιο: Ματθ. ΣΤ' 14-21

18 Φεβρουάριου 2018

**«Όπου γαρ εστιν ο θησαυρός υμών, εκεί έσται και η καρδιά υμών»
(Ματθ. ΣΤ' 21)**

Από αύριο ,αγαπητοί μου αδελφοί, εισερχόμαστε στην αγία και μεγάλη Τεσσαρακοστή, σε περίοδο, δηλαδή, εντονότερου πνευματικού αγώνα. Μέσα σε ατμόσφαιρα ιδιαίτερα καταναυκτική, με τροπάρια, αναγνώσματα και ακολουθίες, θα αναλογιστούμε καλύτερα τις πολλές πτώσεις και αμαρτίες μας και θα ζητήσουμε το έλεος του Θεού. «Το στάδιον των αρετών ηνέωκται», ψάλλει η Εκκλησία μας και μας καλεί να μπούμε σ' αυτό και να αγωνιστούμε σαν καλοί αθλητές για να πάρουμε το στεφάνι της νίκης από τον Χριστό. Γι' αυτό και στο σημερινό Ευαγγέλιο ο Κύριος μας ομιλεί για πνευματικά αγωνίσματα και για περίοδο εντατικού πνευματικού αγώνα, εσωτερικής κάθαρσης και ψυχικής προς τον Θεό ανύψωσης. Το σημείο, στο οποίο συνενώνονται οι πόθοι, οι σκέψεις και οι αποφάσεις μας είναι η καρδιά .μας. Γιατί ανάλογα της στροφής και κλίσης, που λαμβάνει η καρδιά μας, επηρεάζεται και η όλη ζωή μας. Αν ποθεί και σκέπτεται τα υλικά αγαθά, γίνεται και είναι η ζωή μας υλιστική. Αν αντίθετα, στρέφεται προς τον ουράνιο θησαυρό, προς τον Θεό και τα αγαθά Του, γίνεται η ζωή μας πνευματική. Ας δούμε, λοιπόν κι εμείς σήμερα, ποιες από τις κλίσεις και ροπές της καρδιάς μας είναι καταστροφικές για την ψυχή μας και ποιες μας χαρίζουν πραγματική ανάπαυση και με ποιους θησαυρούς αναπαύεται πράγματι η καρδιά μας.

Είναι αλήθεια ότι μια μεγάλη μερίδα ανθρώπων νομίζουν ότι θα βρουν την ανάπαυση της καρδιάς τους στην ύλη. Γι' αυτό και νυχθημερόν δεν κάμνουν τίποτε άλλο από του να θησαυρίζουν θησαυρούς επί της γης. Οι άνθρωποι αυτοί ενδιαφέρονται μόνο για τα γήινα και κοσμικά. Πώς, δηλαδή, θα κερδίσουν περισσότερα χρήματα και πώς θα αποκτήσουν περισσότερα κτήματα. Άλλοι πάλιν επιδιώκουν τα κοσμικά αξιώματα, την κοινωνική προβολή, την επιστημονική ανέλιξη και τη λαμπρή σταδιοδρομία. Αυτά και πολλά άλλα είναι τα μόνα για τα οποία κτυπά από το πρωί μέχρι το βράδυ η καρδιά τους. Το κακό στην περίπτωση αυτή είναι ότι δεν δίνουν καμιά άλλη διάσταση στην καρδιά τους και το πιο θλιβερό είναι ότι δεν σκέπτονται ποτέ τους ουράνιους θησαυρούς. Κι' έτσι μένουν προσηλωμένοι στο χώμα και στα αγαθά αυτού του κόσμου, που είναι όλα, φθαρτά και παροδικά και σαν τέτοια γεμίζουν πολλές φορές με απογοήτευση τη ζωή τους. Πολύ διδακτικά στην περίπτωση αυτή είναι τα όσα αναφέρει ο Απόστολος, των Εθνών Παύλος, για το θέμα αυτό. «Όσοι θέλουν να πλουτίσουν», μας λέει, «πέφτουν σε πειρασμό, σε παγίδα του διαβόλου και σε πολλές ανόητες και βλαβερές επιθυμίες, που βυθίζουν τους ανθρώπους, στην καταστροφή και τον χαμό» (Α' Τιμ. ΣΤ' 9).

Είναι όμως οι άνθρωποι αυτοί, που αγαπούν την ματαιότητα και που κυνηγούν ανέμους και σκιές στη ζωή τους ευτυχισμένοι; Τούτο θα το καταλάβουμε αν ακούσουμε και τη φωνή που αντιχέει μέσα από τα χαλάσματα της οικογενειακής ζωής πολλών σύγχρονων μεγιστάνων του πλούτου. Αν λάβουμε

υπόψη και τα μηνύματα της απαισιοδοξίας και του μηδενισμού, που εκπέμπονται από τα στόματα πολλών άθεων λογοτεχνών και φιλοσόφων της Ευρώπης, τότε θα δούμε ότι η καρδιά δεν είναι δυνατόν να ικανοποιηθεί με την ύλη. Ο Θεόπνευστος Δαβίδ, που σαν βασιλιάς που ήταν ε γνώρισε και αυτά που δίνουν τα πλούτη, δηλαδή, τα αξιώματα και τις ηδονές, με δυο μόνο λέξεις μας λέει ότι «τα σύμπαντα είναι ματαιότης» (Ψαλμ. ΛΗ' 6). Γι' αυτό και μας προτρέπει και μας συμβουλεύει να μη ζηλεύουμε την ευτυχία των κοσμικών ανθρώπων, γιατί και αυτοί και τα αγαθά τους καθώς «η χλόη, γρήγορα μαραίνονται και ξεραίνονται όπως το τρυφερό χορτάρι». Και συνεχίζοντας μας συμβουλεύει «ζήτη την ευτυχία σου στον Κύριο και θα σου δώσει ό,τι η καρδιά σου λαχταρά» Ψαλμ. ΛΖ' 2-4).

Ο Ιερός Αυγουστίνος, που εδοκίμασε προτού μετανοήσει και τη ζωή της αμαρτίας, μας λέει ότι η καρδιά μας είναι ανήσυχη, μέχρις ότου συναντήσει τον Θεό. «Ελάτε σ' εμένα», μας λέει ο Κύριος, «όσοι κοιπάσετε και είστε φορτωμένοι κι εγώ θα σας ξεκουράσω. Σηκώστε πάνω σας το ζυγό μου και διδαστείτε από το δικό μου παράδειγμα, γιατί είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά, και οι ψυχές σας θα βρουν ξεκούραση. Γιατί ο ζυγός μου είναι απαλός και το φορτίο μου ελαφρό» (Ματθ. ΙΑ' 28-29). Όλα αυτά δείχνουν ότι ο Θεός μάς αγαπά ασυγκρίτως περισσότερο απ' όσο αγαπούμε εμείς οι ίδιοι τον εαυτό μας. Αυτός που ζητά την γη περισσότερο από τον ουρανό ,μάς λέει ο ιερός Χρυσόστομος ,θα χάσει και την γη. Ενώ αυτός που προτιμά τον ουρανό από τη γη θα απολαύσει και τα δύο σε μέγιστο βαθμό. Και τίθεται το ερώτημα: τί θέλουμε. Να τα χάσουμε όλα ή να τα κερδίσουμε όλα όσα πραγματικά αξίζουν;

Απάντηση στο ερώτημα αυτό μας δίνει ο Κύριος, που μας προτρέπει και μας καλεί να θησαυρίζουμε θησαυρούς στον ουρανό, που είναι μόνιμοι και δεν υπάρχει φόβος να τους χάσουμε. Δεν είναι υλικοί, ώστε να είναι ασταθείς και αβέβαιοι, γι' αυτό και δεν κινδυνεύουν από κανένα εχθρό. Μένουν ασφαλισμένοι πλησίον του Θεού και μας περιμένουν. Και η πλέον μικρή πράξη αγάπης, που κάμνουμε σ' αυτή τη γη και η κάθε ελεημοσύνη που προσφέρουμε προς τους πάσχοντες και φτωχούς δεν χάνεται. Μετατρέπεται σε πνευματικό κεφάλαιο σαν αποθεματικό στο όνομά μας στον ουρανό και κρατείται εκεί ασφαλισμένο για να μας δοθεί μετά τον θάνατό μας, από τον Θεό. Γι' αυτό, ας μη ξεγελιόμαστε και ας μη παρασυρόμαστε από τα ασήμαντα για να χάνουμε τα ανεκτίμητα, τα μόνιμα, τα αληθινά, τα αιώνια πλούτη. Κι' αυτά τα πλούτη είναι οι άγιες αρετές του Χριστού και οι καρποί του Αγίου Πνεύματος: η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η ανεκτικότητα, η καλοσύνη, η αγαθότητα, η πίστη, η πραότητα, η εγκράτεια. Σ' αυτούς τους ουράνιους θησαυρούς ας στρέψουμε τον νου μας και αυτούς να αγαπήσουμε, να ποθήσουμε και να κατακτήσουμε. Με αυτούς τους θησαυρούς ας γεμίζουμε τις αποσκευές μας για το ουράνιο ταξίδι μας. Τότε να είμαστε σίγουροι ότι θα γίνουμε πλούσιοι, πάμπλουτοι και αιώνια πανευτυχείς.

Αδελφοί μου! Το πρώτο που πρέπει να αναλάβουμε είναι η αγάπη μας προς τον Θεό, γιατί από εκεί ξεκινούν κι εκεί βασίζονται τα πάντα. Ας παρακαλέσουμε ,λοιπόν, τον Κύριο να ανάψει ο ίδιος μέσα μας τη φωτιά της προς Εκείνον αγάπης και να στηρίξει την καρδιά μας στη δική Του και μόνο αγάπη. Στην αγάπη Του που χαρίζει την ειρήνη και την ανάπαυση στην καρδιά μας.

† Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Ορθοδοξίας)

Απόστολος: Εβρ. ια΄ 24-26, 32-40

Ευαγγέλιο: Ιωάν. α΄ 44-52

25 Φεβρουαρίου 2018

**«Ραββί, συ ει ο Υιός του Θεού , συ ει ο βασιλεύς του Ισραήλ»
(Ιωάν. α΄ 50)**

Όταν στις 11 Μαρτίου του 843 μ.Χ. η Εκκλησία αναστήλωνε τις εικόνες, δεν επετύχανε μόνο μια νίκη εναντίον των εικονομάχων αλλά επετύχανε γενικότερα μια νίκη και ένα θρίαμβο εναντίον όλων των αιρέσεων. Έτσι, από τότε, η πρώτη Κυριακή των νηστειών καθιερώθηκε, πέραν από την αναστήλωση των εικόνων και σαν Κυριακή της Ορθοδοξίας. Δηλαδή, της ορθής πίστης και της ορθής διδασκαλίας.

Μέσα από τις εικόνες η Εκκλησία εξέφραζε και εξακολουθεί να εκφράζει την ιστορικότητα του προσώπου του Χριστού αλλά και την ιστορική αλήθεια ότι ο Χριστός είναι τέλειος Θεός και την ίδια στιγμή και τέλειος άνθρωπος . Αν αρνηθούμε, είτε την ιστορικότητα του προσώπου του Χριστού, είτε και την αλήθεια ότι ο Χριστός είναι Θεάνθρωπος, τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, τότε είναι σαν να αρνούμαστε και την πραγματική σωτηρία. Γιατί, αν ο Χριστός δεν ήταν πραγματικό ιστορικό πρόσωπο, που έζησε ανάμεσα στους ανθρώπους σε κάποια στιγμή της ιστορίας και την ίδια στιγμή δεν είναι πραγματικά τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, τότε δε θα μπορεί να προσφέρει και την πραγματική σωτηρία.

Η Εκκλησία δίνει ιδιαίτερη σημασία στις δύο αυτές αλήθειες. Ο Χριστός, σαν ιστορικό πρόσωπο, συνδέεται με ιστορικά πρόσωπα, όπως το βασιλιά Ηρώδη (Ματθ. β ι) , τον αυτοκράτορα της Ρώμης Αύγουστο (Οκταβιανό) και τον Πόντιο Πιλάτο. (Ματθ. κζ΄2, Μαρκ. ι ε ι , Λουκ. κ γ ι, Ιωάν. ι η 29 , Πράξ. δ΄27, ι γ΄28, Α΄Τιμ. ε΄13). Η σύνδεση, είτε της Γεννησης, είτε και της Σταύρωσης του Χριστού, με τα πιο πάνω ιστορικά πρόσωπα γίνεται για να επιβεβαιωθεί ότι ο Χριστός υπήρξε πραγματικό ιστορικό πρόσωπο. Οι παραπομπές που εκθέσαμε πιο πάνω είναι μόνο μερικές από τις πολλές αναφορές των Αποστόλων και ευαγγελιστών που επιβεβαιώνουν την ιστορικότητα του προσώπου του Χριστού και η οποία επισφραγίζεται με την αναφορά του Συμβόλου της πίστεως ότι «για τη δική μας σωτηρία έγινε άνθρωπος, Σταυρώθηκε την εποχή του Ποντίου Πιλάτου, έπαθε, θάφτηκε, Αναστήθηκε την τρίτη μέρα, Αναλήφθηκε στους ουρανούς και θα ξανάρθει για να κρίνει ζώντας και νεκρούς».

Όμως για την Εκκλησία, πέραν από την επιβεβαίωση της ιστορικότητας του προσώπου του Χριστού, παραμένει σαν πρώτιστο καθήκον να αναγνωρίζει και να ομολογεί ότι ο Χριστός είναι Υιός του Θεού και αληθινός Θεός. Αυτή η αναγνώριση και αυτή η ομολογία προβάλλουν και μέσα από το σημερινό ευαγγέλιο. Μέσα από την ομολογία τους, τόσο ο Φίλιππος, όσο και ο Ναθαναήλ, καταθέτουν σήμερα τη δική τους μαρτυρία ότι ο Χριστός μπήκε στην ιστορία σαν Θεός και σαν άνθρωπος. Ακούσαμε το Φίλιππο να λέει στο

φίλο του Ναθαναήλ «Ὁν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν... ἀπὸ Ναζαρέτ ». Αὐτὸν ποὺ προανήγγειλε ὁ Μωϋσῆς στὸν νόμο καὶ οἱ προφῆτες, τὸν βρήκαμε · Εἶναι ὁ Ἰησοῦς... ἀπὸ τῆς Ναζαρέτ . Ἄρα, ἔχουμε βρεῖ τὸν Μεσσία καὶ Λυτρωτὴ . Τὸν ἔχουμε δεῖ, τὸν ἔχουμε αναγνωρίσει καὶ τὸν ἔχουμε πιστέψει. Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Ναζαρέτ. « Ἐρχοῦ καὶ ἴδε». «Ἐλα καὶ δεῖς μόνος σου» τοῦ λέει ὁ Φίλιππος.

Παρά τις ἀρχικὲς ἐπιφυλάξεις, ὁ Ναθαναήλ ὄχι μόνον πηγαίνει, ἀλλὰ βλέποντας καὶ συνομιλῶντας με τὸν Ἰησοῦ ζεσπᾶ σε μιὰ θαυμαστὴ ὁμολογία: «Ραββί, σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ». Διδάσκαλε, ἐσὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ. Κι ὁ Χριστὸς, δὲν διαψεύδει τὴν ὁμολογία τοῦ Ναθαναήλ, ἀντίθετα τὴν ἐπιβεβαιώνει λέγοντας: « Σὰς βεβαιῶνῶ ὅτι σύντομα θὰ δεῖτε νὰ ἔχει ἀνοίξει ὁ οὐρανός, καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ νὰ ἀνεβαίνουν καὶ νὰ κατεβαίνουν πάνω στὸν Υἱὸ τοῦ Ἀνθρώπου».

Ἡ χαρὰ τοῦ Φιλίππου ὅπως ἐκφραστήκαμε μέσα ἀπὸ τὸ «Εὐρήκαμεν Ἰησοῦν» , σὴ συνέχεια ἐπιβεβαιώθηκε μέσα ἀπὸ τὴν ὁμολογία τοῦ Ναθαναήλ «Ραββί, σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ». Ἐτσι μέσα ἀπὸ τὴν ὁμολογία τοῦ Ναθαναήλ «Ἐσὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ» καθορίζει τὴ σχέση τοῦ Ἰησοῦ με τὸ Θεό. Παράλληλα δὲ μέσα ἀπὸ τὴν ὁμολογία «Ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ» καθορίζει τὴν ἀμεση καὶ προσωπικὴ τοῦ σχέση με τοὺς ἐκλεκτοὺς Του. Εἰδικότερα, μέσα ἀπὸ τὴν ὁμολογία τοῦ Ναθαναήλ ἀναγνωρίζονται δυὸ πράγματα. Πρῶτον, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ δεῦτερον, ὁ Χριστὸς ὡς «βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ» αποκτᾶ ἀνθρώπινη ὑπόσταση. Ἄρα, στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ναθαναήλ βλέπει τὸν Θεὸ ποὺ γίνεται ἄνθρωπος, γιὰ νὰ σώσει τοὺς ἀνθρώπους, ἐπιβεβαιώνοντας καὶ τὴν ὁμολογία τοῦ Φιλίππου ὅτι στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ βλέπουν τὸν Μεσσία καὶ σωτῆρα τοῦ κόσμου γιὰ τὸν ὁποῖο μίλησαν ὁ Μωϋσῆς καὶ οἱ Προφῆτες.

«Ραββί, σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ», ὁμολόγησε με παρρησία ὁ Ναθαναήλ. Κι αὐτὴ ἡ ὁμολογία ἔγινε ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ τῶν ἀνθρώπων μέσα ἀπὸ τοὺς αἰῶνες. Αὐτὴ ἡ ὁμολογία ποὺ ἔγινε πίστη τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει ὡς θεμέλιο τὴν πίστη σὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Ὅποιαδήποτε ἄλλη διδασκαλία ποὺ νοθεύει αὐτὴ τὴν πίστη ἀπορρίπτεται καὶ καταδικάζεται ὡς ἀίρεση.

Ἀδελφοί μου, πολὺ ἢ λίγο εἴμαστε ὅλοι γνώστες τῶν πιο πάνω ἀληθειῶν. Ὅμως πόσοι ἀπὸ μας μποροῦμε νὰ ἐπαναλάβουμε με βεβαιότητα τὴν ὁμολογία τοῦ Φιλίππου ὅτι «Εὐρήκαμεν Ἰησοῦν» ; Ἀκόμα πόσοι ἀπὸ μας μποροῦμε νὰ ἐπαναλάβουμε τὴν ὁμολογία τοῦ Ναθαναήλ «Ραββί, σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Ἀν μέσα μας ἔχουμε πιστέψει ὅπως ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ναθαναήλ, ἂς τὸ ἐπιβεβαιώσουμε καὶ μέσα ἀπὸ τὴς πράξεις μας. Γιατί, Ὁρθοδοξία καὶ Ὁρθοπραξία εἶναι ἔννοιες ποὺ δὲν μποροῦν νὰ χωριστοῦν, ἀφοῦ εἶναι στενὰ συνδεδεμένες μεταξύ τους. Ἀν βιώνουμε αὐτὲς τὴς ἔννοιες, τότε ἂς πούμε κι εμεῖς με τὴ βεβαιότητα τοῦ Φιλίππου : « Ἐρχοῦ καὶ ἴδε » Ἀμήν.

Θεόδωρος Ἀωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Δε.	1/1	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος, Δοξολογία	Πα.	2/2	ΠΡΑΙΤΩΡΙ
Σα.	6/1	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγ. Ανάργυροι	Κυ.	4/2	ΑΡΟΔΕΣ
Κυ.	14/1	ΑΜΑΡΓΕΤΗ	Πε.	8/2	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος
Τε.	17/1	ΚΕΔΑΡΕΣ	Πα.	9/2	ΕΜΠΙΑ (Εορτ.)
Πε.	18/1	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ	Σα.	10/2	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
Κυ.	21/1	ΜΑΜΩΝΙΑ	Κυ.	11/2	ΑΝΩ ΠΑΧΝΑ
Κυ.	28/1	ΠΟΛΕΜΙ	Κυ.	18/2	ΓΙΟΛΟΥ
Τρ.	30/1	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Πα.	23/2	ΑΡΜΟΥ (Α' Χαίρ.)
			Κυ.	25/2	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγ. Σπυριδωνας

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Δε.	1/1	ΠΑΡΑΛΙΜΝΙ	Πα.	2/2	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Σα.	6/1	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ.	4/2	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Κυ.	7/1	ΔΡΟΥΣΙΑ	Σα.	10/2	ΛΥΣΟΣ, Άγιος Χαράλαμπος
Κυ.	14/1	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Κυ.	11/2	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλος και Βαρνάβας
Κυ.	21/1	ΓΙΟΛΟΥ	Κυ.	18/2	ΓΟΥΔΙ
Τε.	24/1	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ	Πα.	23/2	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ (Α' Χαίρ.)
Κυ.	28/1	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Κυ.	25/2	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Τρ.	30/1	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ			
Τρ.	31/1	ΣΤΕΝΗ (Εορτ.)			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Τε.	3/1	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Πε.	1/2	ΘΕΛΕΤΡΑ, Άγιος Τρύφωνας
Πα.	5/1	ΓΙΟΛΟΥ	Πα.	2/2	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ
Σα.	6/1	ΠΕΓΕΙΑ	Πε.	8/2	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Πε.	11/1	ΑΧΕΛΕΙΑ, Άγιος Θεοδόσιος			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

14/1	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	4/2	ΚΟΥΚΛΙΑ
21/1	ΑΡΜΟΥ	11/2	ΜΑΝΔΡΙΑ
28/1	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	18/2	ΚΟΛΩΝΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

14/1	ΛΕΜΠΙΑ	4/2	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
21/1	ΚΟΝΙΑ	11/2	ΤΙΜΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

14/1	ΑΡΟΔΕΣ	4/2	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
21/1	ΤΣΑΔΑ	11/2	ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
28/1	ΑΥΔΗΜΟΥ	18/2	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparphou.org